

Δράσις νέας εποχής,
πάλι τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς,
ὄχι δὲ δέφια, τείναι τοῦτα.

Ὅσο μὲ τὸν Ἀρκουδιάρη
γειτονοῦμε, παιδιὰ,
δὲν θὰ δοῦμ' ἔλγας κι' αἰδιά.

Κι' ἔλοένα' στὸ ποδᾶρι
θῆμαστε μ' ἄρματωσιαίς
καὶ πολέμου φορεσιαίς.

Π. —

Θερίᾳ λυσοῦν ἀνήμερα,
κι' ἐγὼ παράφρων σήμερα
μ' ἔλον τὸν κόσμο τᾶββαλα.

Ἄς γίνωμα Τυρταίσι
κι' ἔμεις οἱ τελευταίσι,
τὰ θεῶ παλαιοσαράββαλα.

Κυττάζω κίνησι πολλή
'στὸ Σύνταγμα, βρὲ Φαουλῆ,
καὶ κάτω' στὰ Χαυτεία.

Τρέχει νωότης γόησσα,
καὶ παρευθὺς ἐννόησα
πῶς εἶν' ἐπιστρατεία.

Ἄκουσε πάλι τράμ τράμ τράμ,
βλέπε τρεχάματα χακί,
ἔφης σάν πρὶν πολεμική,

Ὅλιγοστεῦον καὶ τὰ Τράμ,
κι' ἔτσι' ἢ συγκοινωνία
γίνεται πῆδ σπανία.

Πίνετε μπύραις καὶ κρασιά,
ὁ μῶσχος σήμερα πολὺς,
κι' εἰδὼ στερλίταις κόψετε.

Γιὰ τόση κοσμοχαλασιά
ὁ Πρώσσοσ τῆς Αναταλῆς
χλιταὶς φοραίς ἄς δῆφεται.

**Τὰ νέα τὰ συμβάντα
σπουδαῖα κατὰ πάντα.**

Μέσα' στὰ σκότη τῶν νυκτῶν
κι' ἐγὼ τὸν Ἄρην τὸν φρικτὸν
τὸν εἶδα, τὸν ἑώρακα.

Κι' εἶδῶ μὲ πάθος καὶ χολή
ἐσυζυγτοῦσαν πολλοὶ
καὶ ἴργαζαν τὸν κόρακα.

Μεγάλη κι' ἀπερίγραπτος' στὸν κόσμο ἀγωνία,
σκιαίς ἐφανρίζοντο μὲ μούτρο μελαφό,
καὶ πάλιν ἐπροσμένετο νέα διαφωνία,
κι' ἐγύρισε κι' ὁ Γούναρης ἀπὸ τὴν Αἰθιψό.

Μυστηριώδεις ἤκουσε ὀμιλῶν ὀμιλίαις
κι' ὁ Βενιζέλος ἐφθασε ταχὺς ἐκ Λακελαίας,
ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα πρὸς φίλους ἑρωτώντας
καὶ μήτε τὸ μειδιάμα δὲν εἶχε τῆς Τσοκόντας.
Ἐφαίνετο μὲ κατηφῆς καὶ σκυθρωπάζον ὕφος
κι' ἀνεγμωτῶδες ἦτο Σφίγγε καὶ πρόβλημα καὶ γρίφος.

Κι' ἐνφ' ῥωτοῦσαν πολλοὶ κι' ἔτρεχαν ἄνω κάτω
ὁμοφωνίας ἐξαφνα καλπίζεται μαντάτο.
Ἦ ξεῖν ἀγγέλλειν σὲ τρανῶν τοσπάνηδων ἀρνία
πῶς δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς καμμιὰ διαφωνία.

Κι' ὁ Γούναρης σάν τᾶκουσε πολὺ τοῦ' κακοφάνη
καὶ' στὸ Τουρίσι περιλι ποε ἰμάζεφε τὴν στάνη,
κι' ἔτσι' ἔτσι' ἔτσι' ἔθνικόφρονας ὀμιλίησε μὲ τόνον,
μ' εὐφράδειαν καὶ πόνον.

Φεοάδες ἔθνικόφρονες καὶ προσφιλεῖς Ἑβραίοι,
ἐνφ' ἐπεριμένα κι' ἐγὼ κι' ἄλλοι τοσπαναρέοι,
πῶς ὁ Λευτέρης τώρα πᾶς πρὸς χάριν μας θὰ πέση
καὶ' στὸ Ντιδάνι θὰ στρωθῆ τῶν Μπέηδων τὸ φέσι,
μᾶς ξαναβρῆκε ξαφνικὸ καὶ συμφερὰ μεγάλη,
κι' ὁ Κρητικὸς ἀνέλπιστα δὲν παραιτήθη πάλι.

Κλάψετε, φίλοι Μειζονες, ἀρνία μου φεσοφόρα,
καὶ τρίχα τρίχα θγάλετε τὰ σεβαστά σας γένεια,
Ντοβλέτι' περιμένετε, μὰ παρ' ἔλιπια τώρα
τρώτε τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ, πούναι κοσκουθένια.

Ἄγαπητοὶ μου Μπέηδες κι' Ἑβραῖοι προσφιλεῖς,
δὲν ξέρετε πῶς μ' ἔσκασε τὸ κόλλπο τοῦ Λευτέρη,
κρίμα ποῦ τόσα' πρόσμενε κι' ἢ Μειζῶν τῆς Βουλῆς,
κι' εἶχα καὶ τὸν κατάλογο τῶν Ὑπουργῶν' στὸ χέρι.

Ἐκαίνος, ποῦ χαμογελᾷ γλυκὰ σάν τὴν Τσοκόντα,
δὲν ἄφησε νάνυφωθῶν τῆς Μειζονος τὰ φόντα.
Χαῖρε λοιπόν, ἀναφανῶ μὲ φίλους συμπολίταις,
χλοάζον ἀντρον τῆς Ἀρχῆς καὶ νόμψη Καλυφῶ,
ἀφίνω γεῖα' στοὺς Μπέηδες καὶ' στοὺς Ἰσραηλίτας,
κι' ὑπὲρ Πατριδος τὴν φωνὴν διάτορον ὄψω.